

WANHOPIG
Verliefd

lizzie van den ham

Wanhopig verliefd

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2017 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk juni 2017

ISBN 9789463425513

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Het lied van mijn hart
Stiekem verliefd
Dans met me
De stagiair

1

‘Bah,’ mompelde Yvonne. Ze smeed haar tas in de hoek van de kantine, plofte neer op een stoel en legde haar biologie-toets op tafel, waar een 4,5 boven prijkte.

‘Hé, wat is er?’ vroeg haar beste vriendin Lizzy, die aan dezelfde tafel zat en verbaasd opkeek. Woordeloos wees Yvonne op de onvoldoende toets.

‘Hoe kan dat nou?’ vroeg Lizzy verbaasd. ‘En je had er zo goed voor geleerd!’

‘Ja, als ik wist waar het door kwam zou ik het de volgende keer wel laten,’ antwoordde Yvonne chagrijnig. ‘Sorry,’ voegde ze er toen meteen aan toe. ‘Ik wil niet snibbig tegen jou zijn.’

‘Geeft niet,’ zei Lizzy goeiig. ‘Zal ik je op iets lekkers trakteren om je op te vrolijken?’

Yvonne keek op. ‘Een Mars?’ vroeg ze.

‘Uw wens is mijn bevel,’ zei Lizzy en ze liep naar de automaat.

Yvonne keek haar met een glimlach na. Lizzy was de beste vriendin ooit. Hoewel ze volgend jaar niet meer bij elkaar op school zouden zitten omdat ze allebei andere studies gingen volgen, wist Yvonne zeker dat ze Lizzy niet uit het oog zou verliezen. Ze waren al jaren door dik en dun vriendinnen. En nu zaten ze in hun examenjaar, 6VWO. Ongelofelijk hoe snel het eigenlijk allemaal was gegaan.

Terwijl Yvonne haar agenda in haar tas zocht, zag ze in de verte Van Vliet aankomen. Oh nee... die zou wel weer een of andere bijdehante opmerking hebben. Hij was in dit laatste jaar VWO haar mentor en ze vond hem een verschrikkelijke popiejopie. Ze zat

pas een maand bij hem in de klas, want hij was ook haar tekenleraar, maar nu al was ze zijn grote ego ongelofelijk beu.

Van Vliet kwam inderdaad haar kant uit. Inwendig smeekte ze de goden om hem door te laten lopen, maar nee hoor.

‘Ha die Yvonne,’ klonk het geanimeerd boven haar. ‘Je kijkt niet zo vrolijk vandaag.’

‘Jij kijkt al vrolijk genoeg,’ antwoordde Yvonne en ze produceerde een flauw glimlachje. Ze keek hem aan. Zijn bruine ogen boorden zich onderzoekend in de hare en hij haalde even een hand door zijn donkerbruine haar.

‘Is er iets?’ vroeg hij toen verder.

‘Ja, dit is er,’ zei Yvonne en ze liet haar verknalde bio-toets zien.

‘Oh,’ zei hij, niet bijster bijdehand.

‘Oh?’ vroeg Yvonne met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ik krijg een onvoldoende voor een toets waar ik twee nachten met kannen koffie voor heb doorgehaald en jij zegt ‘oh?’ Van Vliet had aan het begin van het jaar gezegd dat de klas hem mocht tutoyeren, omdat hij zich anders zo oud voelde. Echt weer iets voor hem, die aansteller.

Van Vliet schoot in de lach. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik wist echt niet dat het zo hard aan was gekomen. Je moet gewoon even bedenken dat je deze week ook allemaal goede cijfers hebt gehaald. Voor Frans bijvoorbeeld!’

‘Ja, maar dat is ook geen uitdaging,’ vond Yvonne. Haar moeder was half Frans en ze was met die taal opgegroeid, tot haar ouders zeven jaar geleden uit elkaar waren gegaan.

‘Vertel dat maar aan een ander,’ zei van Vliet. ‘Voor je staat de man die het ooit presteerde in de campingwinkel een broodje te willen bestellen door ‘je suis un croissant’ te zeggen.’

Yvonne schoot in de lach. ‘Meen je dat nou echt?’ grinnikte ze. ‘Dat is dom, zeg!’

‘Dank je,’ zei Van Vliet met een quasi-gekwetst gezicht. ‘Ik ben destijds natuurlijk nog niet hard genoeg uitgelachen, dus dat moet jij nu ook nog even doen.’

Intussen was Lizzy teruggekomen met een Mars en een Bounty. ‘Goie morgen, meneer van Vliet,’ groette ze en ze ging zitten. Yvonne griste de Mars van tafel en begon hem open te scheuren.

‘Comfort food?’ vroeg van Vliet.

‘Inderdaad,’ knikte Yvonne. ‘Deze Mars zal mij opvrolijken waar jij dat niet kan.’

‘Dat zal best,’ vond Van Vliet, ‘maar *ik* bevat geen 350 calorieën.’

Yvonne moest weer lachen. Ze keek hem aan. ‘Ik wil graag een privé-moment,’ zei ze.

‘Met mij?’ vroeg hij adrem.

‘Nee, met mijn vriend de Mars,’ zei ze.

‘Oké, ik ga al,’ zei hij weer, en hij liep fluitend weg.

‘Hè hè,’ zuchtte Yvonne, toen hij buiten gehoorsafstand was. ‘Hij moet ook altijd zo quasi-lollig doen.’

Lizzy keek haar aan. ‘Wat zeur je nou,’ zei ze. ‘Volgens mij vond je het echt lollig! Ik hoorde je helemaal aan de andere kant van de kantine lachen!’

Yvonne kreunde en nam een hap van haar duivelse Mars. ‘Ik weet het niet,’ mompelde ze met volle mond. ‘Hij doet altijd zo populair, die Van Vliet. Echt zo’n leraar die onlangs dertig is geworden en niet wil weten dat zijn jeugd voorbij is. Daar heb ik helemaal geen behoefte aan.’

‘Wees blij,’ riep Lizzy, ‘ik heb van Maanen als mentor! Dáár word je blij van!’

Van Maanen was de nieuwe wiskundeleraar, die het binnen een maand had gepresteerd om als bijnaam ‘De Izegrim’ te krijgen.

‘Oké, daar heb je ook weer gelijk in,’ vond Yvonne.

‘Je lukt trouwens ook zelf uit dat hij naar je toekomt,’ vervolgde Lizzy. ‘Je gaat altijd in op zijn grappen. Dan blijft hij staan; dat lijkt me logisch.’

‘Wat moet ik dan doen?’ vroeg Yvonne. ‘Hem negeren? Hij is toch mijn mentor.’

Lizzy scheurde haar Bounty open. ‘Pfff,’ zei ze. ‘Niet zo beledigd hoor! Je moet zelf weten hoe je met Van Vliet omgaat.’

Nadat de pauze was afgelopen, had Yvonne twee uur tekenen achter elkaar. Ze sjokte naar de tweede verdieping en liep het tekenlokaal in. Van Vliet was er al en stond wat instructies op het bord te schrijven.

‘Ha die Yvette,’ zei hij. Hij draaide zich om. Grr, hij wíst dat ze daar een hekel aan had.

‘Dag meneer van Rijn – van Maas,’ zei ze treiterend terug. ‘Wat gaan we vandaag doen?’

‘Fantastische dingen, als het aan mij ligt,’ antwoordde Van Vliet.

‘Nou, laat maar komen,’ zei Yvonne en ze ging links vooraan zitten. De klas druppelde binnen en de deur ging even later dicht.

‘Geachte aanwezigen,’ begon Van Vliet de les, ‘ik wilde eerst even een verzoek met jullie bespreken dat ik van de directeur heb gekregen. Er staat een kerstspel op de planning met leerlingen van het eerste en tweede jaar en de toneelgroep heeft nog decors nodig. Er wordt gevraagd of wij die kunnen maken; ik heb drie tot vier vrijwilligers nodig.’

Yvonne keek om zich heen. Ze had best zin om mee te helpen, maar wilde eerst even kijken wie zich verder op zou geven. Vera achter haar stak gelijk haar hand op, die kon ze niet lijden, maar Michiel aan de rechterkant ook, en daar had ze altijd veel lol mee. Ze stak ook haar hand op en Van Vliet noemde de namen van de mensen die zich hadden aangeboden als vrijwilliger: ‘Oké, Michiel, Tessa, Vera en Yvonne, jullie moeten aan het eind van de les nog even blijven zitten, dan gaan we bespreken hoe en wanneer we de decors gaan maken.’

Na tekenen waren ze vrij, dus Yvonne vreesde dat die bespreking nog wel even kon gaan duren. Ze vroeg onder het tweede uur of ze naar de WC mocht en stuurde Lizzy een appje met de vraag of ze beneden wilde wachten tot zij ook klaar zou zijn. Daarna zette ze haar mobiel op stil en liep terug het lokaal in. Ze zag hoe Van Vliet Vera aanwijzingen gaf om haar aquarel beter uit te laten komen en hoe Vera dweperig naar hem opkeek.

Gadver. Wat was dat wijf toch een aanstelster.

Ze wurmde zich langs Van Vliet heen en ging op haar plaats zitten. Ze rook in het voorbijgaan zijn aftershave; was dat niet ‘Old Spice’? Die had haar vader ook staan. Wat opvallend dat hij het waagde zo’n oude-mannen-luchtje op te doen! Ze moest in zichzelf grinniken.

‘Binnenpretje?’ vroeg Van Vliet, die naast haar was gaan staan.

Geschrokken keek ze op; ze had helemaal niet doorgehad dat hij daar stond.

‘Eh...’ hakkelde ze. ‘Ja, zoiets.’ Wat liep ze nou weer te stuntelen?

‘Hoe gaat het met de tekening?’ vroeg hij verder.

‘Met de tekening gaat het vast prima,’ antwoordde Yvonne. ‘Maar met mij gaat het minder.’ Ze doopte driftig haar kwast in het potje water dat op haar tafel stond.

‘Leuk trouwens, dat je meehelpt met de decors,’ merkte hij op. ‘Ik hoop dat we ze op tijd afkrijgen.’

Yvonne haalde haar schouders op. ‘Ach, anders voeren we het kerstspel toch gewoon in januari op?’ stelde ze voor.

Van Vliet lachte. ‘Dat zou leuk zijn,’ vond hij. ‘Januari is altijd zo’n saaie maand. Dan is alles net afgelopen en zo ingekakt.’

‘Voor mij valt dat wel mee,’ zei Yvonne. ‘Mijn moeder is in januari jarig, en mijn oma ook. Dus we hebben toch iets feestelijks te vieren.’

‘Wanneer ben jij eigenlijk jarig?’ vroeg hij.

Yvonne keek hem aan. ‘Dat vertel ik alleen als ik een cadeau van je krijg,’ grijnsde ze. Van Vliet grijnsde ook. ‘Vooruit dan maar,’ beloofde hij.

‘Twee juni,’ zei Yvonne toen.

‘Wat jammer,’ zei hij, ‘dan moet je nog zo lang op je cadeau wachten!’

‘Des te langer kun jij sparen,’ zei ze terug. Hij lachte weer. Op dat moment werd er op de deur geklopt en kwam de roostermaker binnen. Van Vliet liep weg en ging aan zijn bureau zitten om met meneer Slierendrecht te praten.

Yvonne betrapte zich er plotseling op dat ze hem nastaarde. Snel ging ze weer aan de slag met haar tot mislukken gedoemde tekening. Oké, Van Vliet was toch wel een komische vent. Ze had het slechter kunnen treffen wat betreft mentoraat.

Nadat de les was afgelopen verzamelden de decor-vrijwilligers zich rond Van Vliets bureau.

‘De decors moeten in principe van hout worden gemaakt,’ legde hij uit, ‘maar we hebben natuurlijk ruimte om creatieve toevoegingen te doen.’

‘Papier-maché, bijvoorbeeld,’ stelde Yvonne voor.

‘Laten we er anders even over brainstormen,’ vond Tessa.

Terwijl de vier decorbouwers een puntenlijstje opstelden, pakte Van Vliet een pakje shag uit zijn broekzak en begon nonchalant een sigaret te rollen.

‘Die ga je *hier* toch niet roken, hè?’ vroeg Yvonne vol afgrijzen met haar blik op de sigaret.

Van Vliet gaf haar een uitdagende blik en bracht zijn aansteker naar de voorkant van de sigaret.

‘Waarom niet?’ zei hij. Yvonne keek hem aan. Wat zag hij er eigenlijk stoer uit met die peuk in zijn mond. Ook heel patserig tegelijkertijd, maar toch.

‘Omdat roken slecht voor je is,’ zei ze toen maar. ‘Daar krijg je uitzaaiende ziektes van. Enne... ik heb ook last van astma.’

‘Oh,’ zei Van Vliet en hij stak de aansteker weer weg. ‘Dan zal ik even wachten. Mezelf heb ik toch al de verdommenis in geholpen. Daar wil ik jou niet in meeslepen.’

Yvonne grinnikte. ‘Het is nooit te laat om te stoppen.’

‘Voor sommige mensen wel,’ zei hij en hij keek treurig.

‘Hé,’ stootte Vera haar aan. ‘Doe je nog mee of niet?’

Bitch. Die was zeker weer jaloers dat iemand anders met háár Van Vliet praatte. ‘Ja, ja,’ zei ze kribbig. Ze keek mee op de lijst, die al behoorlijk lang was geworden.

Na nog een kwartier overleg hadden ze een lijst gemaakt met wie voor welke materialen zou zorgen. De eerste knutselmiddag zou morgen plaatsvinden, op vrijdag na drie uur. Dat zouden ze elke week volhouden tot de decors af waren. Van Vliet zou zelf ook meehelpen en nog een paar vijfdeklassers vragen.

De groep leerlingen liep naar de deur van het lokaal. Yvonne keek nog even om, om te kijken of ze niets vergeten was, en zag hoe Van Vliet al staande bij het open raam zijn sigaret aanstak en een trek van de peuk nam. In het midden van het tekenlokaal, nota bene. Echt zo’n artiesten-bohemien-actie. Zijn blik kruiste de hare. Ze keken elkaar zwijgend aan.

‘Je kon het toch niet laten, hè?’ zei ze toen maar.

‘Ik zei toch al dat het te laat was voor mij,’ antwoordde hij. ‘Laat me maar alleen. Ik wil even een privé-moment.’

Yvonne lachte; dat had zij vanmorgen tegen hem gezegd. ‘Nou, tot morgen dan maar,’ riep ze en ze stak groetend haar hand op. Snel liep ze naar beneden en zag daar Lizzy met een ongeduldig gezicht staan.

‘Ben je daar eindelijk?’ riep ze. ‘Wat was je allemaal aan het doen?’

‘Werkbespreking,’ zei Yvonne. ‘Ik zit in een groepje dat decors gaat maken voor de kerstviering.’ Ze stak een arm door die van haar vriendin. ‘Kom, we gaan een beker chocomelk drinken bij de HEMA,’ stelde ze voor.

‘Je bent al helemaal in de kerststemming, geloof ik.’

‘Ja, ik denk het ook,’ zei Yvonne grijnzend. ‘Ik moet trouwens met Vera samenwerken, zó gezellig!’

‘Waarom heb je je dan opgegeven?’ vroeg Lizzy.

‘Nou, er doen ook aardige mensen mee,’ antwoordde Yvonne. ‘Tessa en Michiel, en Van Vliet helpt zelf natuurlijk ook mee.’

‘Sinds wanneer vind jij Van Vliet een ‘aardig mens?’ wilde Lizzy weten.

‘Oh, hij is ook wel aardig. Hij is alleen zo’n patser.’

‘Ja?’ vroeg Lizzy met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Je hebt het anders de laatste tijd wel vaak over hem. Ik hoor jou alleen maar praten over Van Vliet dit, Van Vliet dat...’

‘Hou toch op,’ snoof Yvonne. ‘Ik zie hem elke dag, wat moet ik dan?’

Lizzy grinnikte. ‘Pas maar op,’ zei ze. ‘Weet je zeker dat je met Vera het slagveld wilt betreden?’

Yvonne stond stil en keek Lizzy ongelovig aan. ‘Als je maar niet denkt dat ik zo ziekelijk dweep met Van Vliet als dat stomme wicht,’ zei ze. ‘Er zijn grenzen, en die zijn *nu* bereikt!’

‘Goed, goed, rustig maar,’ trachtte Lizzy haar te kalmeren. ‘Laten we nou eerst maar eens wat extra calorieën gaan consumeren bij de HEMA, goed?’

‘Calorieën,’ dacht Yvonne. ‘Wat had Van Vliet nou gezegd over de calorieën in een Mars...?’ Argh. Nu dacht ze wéér aan Van Vliet. Ze moest er nú mee ophouden!

Tijdens de fietstocht naar het winkelcentrum babbelde ze honderduit met Lizzy en zette de hele dag op school zo goed en zo kwaad als het ging uit haar hoofd.

De volgende dag begon met een onverwacht SO voor geschiedenis. Daarna werd het gelukkig gezelliger; Yvonne had economie. Dat was op zich niet zo gezellig, maar dan zat ze met Lizzy in de klas. Economie, Engels, Nederlands en Frans waren de enige vakken die ze samen volgden, voor de rest zaten ze bij verschillende groepen.

‘Lizzy, Yvonne, ophouden nu!’ klonk de zenuwachtige stem van Mos.

‘God, die vent kan echt geen orde houden,’ dacht Yvonne, terwijl ze eindelijk haar boek opensloeg. Het was gewoon sneu. Het voordeel was dat ze het hele uur briefjes kon schrijven aan Lizzy; ze hadden onder economie al zoveel briefjes aan elkaar geschreven dat het papier bij elkaar waarschijnlijk honderd vierkante meter konden bedekken.

Afwezig zat Yvonne uit het raam te staren toen ze een mooie Saab het parkeerterrein op zag rijden. Het was een metallic kleur met zo’n parelmoerglans. Wow, wat een wagen! Wie zou dat nu weer zijn?

Haar mond zakte open toen ze Van Vliet uit zag stappen. Had hij soms Weekendmiljonairs gewonnen?

Ze stootte Lizzy naast haar aan. ‘Moet je zien wat voor een auto van Vliet heeft,’ siste ze. ‘Dat is toch niet normaal voor een leraar?’

Lizzy keek ook en riep hardop: ‘Wat gaaf!’.

De klas viel stil en Mos keek Lizzy nijdig aan. ‘Wat is er zo gaaf, als ik vragen mag?’ informeerde hij.

‘Uw uitleg,’ reageerde Lizzy adrem. ‘Ik ben gewoon sprakeloos, meneer Mos. Ik wou dat ik elke dag les van u had.’

Yvonne begon met een benauwd geluid te giechelen. Toen Mos haar boos aankeek, kon ze helemaal niet meer stoppen.

‘Eruit, alle twee,’ snauwde hij en hij wees met een bevende vinger naar de deur. ‘Ga jullie maar melden bij de conector. Ik hoef jullie niet meer te zien!’

Yvonne en Lizzy pakten hun tassen in en probeerden zich nog in te houden terwijl ze in het lokaal waren, maar eenmaal buiten op de gang barstten ze in lachen uit.

‘Waarom kun jij ook nooit je kop eens houden?’ gierde Yvonne. ‘Die arme vent! Hij voelt zich al zo onzeker.’

‘Jij leidde me af met je gezeur over Van Vliet,’ verdedigde Lizzy zich.

‘Wie loopt er over mij te zeuren?’ klonk een bekende stem achter hen.

Yvonne draaide zich als door de bliksem getroffen om. Daar stond haar mentor, met een vragende blik in zijn ogen en een glimlach om zijn mond. Met verbazing realiseerde ze zich dat hij zijn haar anders had.

‘Heb je gel in je haar?’ vroeg ze plompverloren. Meteen besepte ze hoe belachelijk dat moest klinken.

‘Ja, eigenlijk wel,’ zei Van Vliet en voelde eens aan zijn donkerbruine haardos. ‘Moet je voelen!’ Hij duwde ineens zijn hoofd tegen haar hand aan.

‘Getver,’ zei Yvonne, ‘dat plakt.’

Van Vliet ging weer recht staan. ‘Wel potverdorie,’ gromde hij, ‘en op het potje staat nog wel met grote letters: PLAKT NIET. Ik ga terug naar de winkel!’

Yvonne en Lizzy begonnen weer te lachen. ‘Ben je bij Extreme Make-over geweest of zo?’ lachte Yvonne. ‘We zagen je ook al aankomen met zo’n onwaarschijnlijk mooie auto.’

‘Dat is de reden dat we eruit zijn gestuurd,’ vulde Lizzy aan.

‘Zijn jullie eruit gestuurd?’ probeerde Van Vliet streng te zeggen, maar hij had nog steeds een twinkeling in zijn ogen. ‘Door mij en mijn auto? Leg uit!’

Terwijl Lizzy uitlegde hoe haar reactie op Van Vliets auto meneer Mos tot waanzin had gedreven, veegde Yvonne bedachtzaam haar hand af. Wat een raar gevoel wat dat geweest, toen Van Vliet zo dicht bij haar was komen staan. En waarom duwde die gek zijn haar in haar handen?

‘Gaan jullie je wel even melden?’ spoorde van Vliet hen aan. Yvonne schrok op.

‘Ja, meneer Van Vliet,’ zei ze gedwee.

Van Vliet keek haar aan. ‘Je meent er niets van, Brandsma. Dat kruiperige gedoe, bah.’

Yvonne keek terug. ‘Wat moet ik dán zeggen? Ga je zelf maar melden?’ Ze werd een beetje opstandig van zijn plagerige gedrag. Hoe kon ze hem nu serieus nemen als hij háár niet serieus nam?

Van Vliet kreeg door dat ze echt boos was. ‘Sorry, Yvonne,’ zei hij. ‘Wees maar gehoorzaam. Dat siert een 6-VWO-er. Ik hoor straks nog wel hoe het is afgelopen.’ Hij liep door naar de lerarenkamer en verdween naar binnen zonder nog om te kijken.

‘Wat loop je die vent nou af te snauwen?’ vroeg Lizzy hoogst verbaasd.

Yvonne keek opzij. ‘Deed ik dat?’

‘Eh, ja, nogal. Hij maakte alleen maar een grap, hoor.’

‘Yeah, yeah. Whatever.’ Yvonne klopte aan bij de deur van de conrector, maar niemand riep ze binnen.

‘Meneer de Bot is vandaag ziek,’ riep Van Vliet vanuit de deuropening van de docentenkamer. ‘Zie ik hier net op het bord.’

Lizzy en Yvonne draaiden zich om. ‘Wat moeten we dan nu doen?’ vroegen ze in koor.

Van Vliet dacht even na. ‘Ik schrijf wel een strafbriefje voor Yvonne,’ zei hij toen. Hij keek naar Lizzy. ‘Jij moet geloof ik bij Van Maanen zijn. Dat is toch jouw mentor?’

Lizzy sloeg haar ogen op ten hemel en zette koers richting het wiskundelokaal. ‘Succes,’ riep Yvonne haar na.

‘Jij ook,’ antwoordde Lizzy.

Schoorvoetend stapte Yvonne de lerarenkamer in.

‘Ga even zitten,’ duidde Van Vliet een stoel aan. Hij pakte uit zijn postvakje een stapel groene briefjes. Yvonne kreunde. Ze kon niet geloven dat ze straf kreeg in de zesde klas! Die Mos was helemaal getikt. En Van Vliet ook, als het aan haar lag.

‘Wat heb je precies gedaan?’ vroeg Van Vliet, met een pen in de aanslag. Hij keek op. ‘Ik moest lachen,’ antwoordde Yvonne. Ze keek terug. Hij staaarde haar aan en ze voelde ineens een blos opkomen.

‘Is dat alles?’ vroeg hij ongelovig.

Yvonne knikte. Verdorie, ze hoopte maar dat hij dacht dat ze kleurde van schaamte. Ze wist eigenlijk niet zo goed waarom ze wél kleurde. Ze keek naar beneden, waar haar wijsvinger een soort manisch deuntje op de tafel trommelde.

Van Vliet zuchtte en leunde achterover in zijn stoel. ‘Nou, ik vind het vergriep ernstig genoeg om je te laten nakomen,’ meldde hij.

Met een ruk keek ze op. ‘Wat... wanneer dan?’ stotterde ze.

‘Vanmiddag, na drieën. Sterker nog: je moet me helpen om decors in de grondverf te zetten.’

Yvonne knipperde even met haar ogen. ‘Je bedoelt dat je me geen straf geeft?’ vroeg ze nogal overbodig.

Van Vliet zuchtte nog een keer, nu overdreventer. ‘Ja, Brandsma, ja! Moet ik het ook nog voor je op een spandoek schrijven?’

Yvonne barstte in lachen uit. Van Vliet keek haar aan. ‘Kijk, dat vind ik nou leuk om te zien,’ grinnikte hij. ‘Ik word er altijd wél vrolijk van als ik jou zie lachen. Ik zal straks wel even met meneer Mos praten,’ hij stond op, ‘en hem uitleggen dat er niets leukers is dan een lachende Yvonne.’

Ze sprong op. ‘Bedankt,’ zei ze welgemeend. ‘Zeg maar tegen meneer Mos dat het me spijt dat hij zich niet serieus genomen voelde. Dat was mijn bedoeling niet. Het was gewoon een beetje dom gedrag.’

Van Vliet knikte en stak zijn hand op. ‘Ik zie je vanmiddag in de aula,’ zei hij nog.

Yvonne liep de deur uit en ging naar de aula. Ze hadden zo pauze en ze dacht dat Lizzy intussen ook wel klaar zou zijn bij Van Maanen. Ze baalde ervan dat ze net zo zenuwachtig had zitten doen bij Van Vliet. Waarom deed ze de laatste tijd toch zo idioot?

Ze zag Lizzy bij de bar staan en liep naar haar toe. ‘Wil je voor mij melk bestellen?’ vroeg ze. ‘Ik heb geen geld meer.’

‘Oké,’ zei Lizzy. ‘Hoe ging het bij jou? Heb jij nog straf gekregen?’

Yvonne schudde haar hoofd. ‘Ik heb van Vliet gewoon een reuzecompliment gemaakt over zijn auto en toen kon hij niet meer boos op me blijven,’ grapte ze.

Lizzy gromde. ‘Van Maanen ging helemaal over de zeik. Ik moet dertig extra sommen maken en maandag inleveren.’ Ze pakte de twee bekers melk aan van de kantinejuffrouw en ze gingen aan een tafeltje zitten. De bel ging en de aula stroomde vol met leerlingen.

‘Wat is er toch met jou en Van Vliet?’ vroeg Lizzy toen ineens.

Yvonne keek haar vriendin verbaasd aan. ‘Niks. Hoezo?’

‘Omdat je anders doet als hij in de buurt is,’ zei Lizzy. ‘Trouwens, hij doet ook anders als jij in de buurt bent.’ Ze keek aarzelend. ‘Ik weet het ook niet, hoor,’ besloot ze een beetje twijfelachtig.

‘Nou, als jij het niet weet, weet ik het ook niet,’ gaf Yvonne terug. ‘Ik vind het gewoon soms moeilijk om met hem om te gaan. Hij is zo anders dan de andere leraren die ik dit jaar heb.’

‘Rijker,’ vulde Lizzy aan, doelend op de auto.

‘Grappiger,’ vond Yvonne.

Op dat moment kwam Michiel bij hen aan het tafeltje zitten. ‘Hé,’ zei hij. ‘Heb jij enig idee waar ik hier in de buurt crêpe-papier kan kopen?’ vroeg hij aan Yvonne.

‘Hoezo?’ vroeg die. ‘Voel je ineens de onbedwingbare neiging opkomen om Zwarte Piet-mutsen te gaan maken?’

Michiel grijnsde. ‘Ik zou toch crêpe-papier halen voor de decors, vanmiddag?’ zei hij. ‘Ik was gisteren te laat in het winkelcentrum. Nu heb ik straks een tussenuur, want De Bot is ziek. Dus ik dacht, dat kan ik mooi even tussendoor nog kopen.’

Lizzy tikte hem aan. ‘Je moet bij die kantoorboekhandel op de hoek vragen,’ raadde ze aan. ‘Die hebben dat misschien wel.’

‘Goed idee,’ zei Michiel. ‘Bedankt.’ Hij stond weer op. ‘Nou, dan ga ik maar weer. Jessica roept.’ Hij slofte weg. Sinds een paar weken had hij verkering met Jessica en die wilde hem het liefst elke pauze zien.

‘Mag ik nog even jouw huiswerk voor Frans overschrijven?’ vroeg Lizzy. ‘Dat hebben we het vijfde uur.’

Yvonne schoof haar schrift over tafel naar haar vriendin toe. ‘Leef je uit,’ zei ze. ‘Montgolfier gaat zeker controleren, dus maak even expres een paar fouten, anders valt het te veel op.’

‘Bedankt,’ snoof Lizzy quasi-beledigd.

De rest van de dag verliep zonder grote verrassingen of incidenten. Om drie uur liep Yvonne naar de aula, nadat ze Lizzy had uitgezwaaid in de fietsenstalling en haar eigen fiets op slot had gezet. Dat was ze namelijk weer eens vergeten.

Vera was er al. ‘Hoi,’ zei Yvonne en ze probeerde enthousiast te klinken. ‘Wat heb je bij je?’ Ze wees naar de plastic tas die Vera in haar rechterhand had.

‘WC-rollen,’ zei Vera. ‘Die zou ik toch meenemen?’

‘Heb je een hele tas vol?’ vroeg Yvonne ongelovig. ‘Waar heb je die in vredesnaam vandaan?’ Ze zag plotseling voor zich hoe Vera de hele buurt af zou lopen en bij iedereen aan zou bellen om te vragen om oppe WC-rollen, alleen maar om indruk te maken op Van Vliet. Ze bedwong de neiging te gaan lachen en hoorde Vera iets blaten over haar oma die nooit iets wegdeed.

Daar kwamen Michiel en Tessa de hoek om, en met hen Van Vliet. Ze droegen drie grote potten grondverf.

‘Aan de slag, mensen,’ riep haar mentor. Hij sprong het podium op. Achter de gordijnen bleken een aantal kale decorstukken op hen te wachten. Ze legden kranten op de grond en zetten daar de houten stukken op, zodat de verf niet op de grond zou lekken.

‘Heb je geen vijfdeklassers meer gevraagd?’ wilde Yvonne weten.

Van Vliet schudde zijn hoofd. ‘Die ga ik pas vragen als ik vrees dat we het niet gaan halen,’ zei hij. Hij liet de kwast met verf uit zijn handen vallen.

‘Gaat het goed?’ vroeg Yvonne geamuseerd. Ha! Nu kon ze *hem* eens pesten.

‘Ik begin een milde vorm van Parkinson te ontwikkelen,’ gaf Van Vliet toe. ‘Het kan ook aan de koffie liggen. Ik heb al vijf koppen op.’

Yvonne lachte en doopte haar kwast in de verf. Even later stond ze lekker te schilderen. Ze vond dit altijd zo leuk. Ze had ook met veel plezier haar nichtje geholpen toen die was verhuisd naar een ander appartement, dat nodig toe was aan een nieuw likje verf.

Om vier uur haalde Van Vliet voor iedereen een gevulde koek uit de automaat. Wel lief, vond Yvonne.

‘Mag ik wel even weten hoeveel calorieën er in deze koek zitten?’ vroeg ze, toen Van Vliet haar het pakje overhandigde.

Hij lachte en keek haar verbaasd aan. ‘Maakt het wat uit? Jij eet Marsen. Als je dat duivelse voeder durft te nuttigen, dan kun je je verder zorgeloos aan ander snoep vergrijpen.’

‘Je weet het gewoon niet,’ concludeerde Yvonne met een grijns. ‘Geef niet, hoor. Bedankt.’ Ze trok het papier open en nam een hap. Toen ze langs Van Vliet wilde stappen om iets aan Tessa te vragen, deed hij gediensstig een stap naar achteren en liep met zijn zwarte T-shirt recht tegen het zojuist geschilderde decor aan.

‘Oh, aars die ik ben,’ riep hij uit. Met een gekwelde blik keek hij naar de witte vlek die ter hoogte van zijn rechterschouder zat.

‘Dat moet je er met terpentijn uitwassen,’ adviseerde Vera hem.

Yvonne keek Tessa aan en rolde met haar ogen. Alsof Van Vliet dat zelf niet kon bedenken! Tessa stikte zowat in haar koek en begon te hoesten. Michiel klopte haar op haar rug.

‘Ik ga even naar boven,’ zei Van Vliet en hij liep naar de trap.

Yvonne en de anderen maakten van de gelegenheid gebruik om te gaan zitten en van hun koek te genieten.

‘Wat moeten we nu eigenlijk doen met die versiering?’ vroeg Tessa. Ze had een pot behangerslijm en oude kranten meegebracht voor de papier-maché.

‘Daar zullen we nu nog wel niet aan toekomen,’ zei Yvonne. ‘Ik neem die spullen wel mee naar het tekenlokaal. Dan zet ik ze in het materialenhok. Geef maar.’ Ze pakte de tassen van Michiel, Vera en Tessa aan en voegde die bij haar tas vol piepschuimen vormpjes die als sneeuwvlokken zouden dienen.

Ze liep de twee trappen op naar het tekenlokaal en had al spijt van haar aanbod om alles mee te nemen. Die behangerslijm woog behoorlijk wat. De tassen sneden in haar hand.

De deur van het tekenlokaal stond open. Ze keek om de hoek en haar adem stakte even. Met zijn rug naar haar toe stond Van Vliet net zijn vieze T-shirt uit te trekken.

Yvonne wist dat ze even een stapje naar achteren zou moeten doen, dat ze moest wachten op de gang, dat ze over een halve minuut weer de hoek om zou moeten komen als hij zich had omgekleed, maar ze bleef naar hem staren. Naar zijn ontblote rug, die zelfs in TL-licht mooi was. Hij was nog een beetje bruin van de zomer, en zijn schouders zagen er ontbloot ineens zo gespierd uit. Dat was haar nooit opgevallen. Hij was adembenemend mooi. God, wat konden mannen toch eigenlijk mooi zijn.

Ze voelde haar hart als een razende kloppen en zag hoe hij zich wilde omdraaien om een schoon T-shirt uit zijn tas te pakken. Als de bliksem deed ze een stap achteruit en bad tot God dat hij haar niet had zien staan.

'Krijg toch het heen en weer,' schoot het door haar heen. 'Ik vind Van Vliet gewoon léúk!' Lizzy had helemaal gelijk gehad met haar plagerijen. Waarom moest ze anders steeds maar denken aan wat Van Vliet allemaal gezegd had? Ze kon zichzelf wel schoppen. Verliefd worden op je mentor. Wat een goed idee!

Yvonne besloot dat nu de tijd gekomen was om haar entree te maken. Ze stapte naar binnen en zag dat Van Vliet intussen een wit T-shirt had aangetrokken.

'Ik kom even de materialen in het hok zetten,' zei ze een beetje buiten adem. 'Die hoeven toch niet op het podium te blijven staan?' Ze hoopte dat ze geen kleur zou krijgen toen ze hem aankeek.

'Nee,' zei hij. 'Dat lijkt me niet. Zet ze maar in de rode kast, daar komt nooit iemand. Anders gebruiken ze per ongeluk ons materiaal tijdens de lessen.'

Yvonne dook snel het hok in en zette alle spullen in de kast die Van Vliet had genoemd. Toen ze het hok weer uitkwam hoopte ze dat hij al weg zou zijn, maar hij stond er nog. Het leek wel of hij op haar stond te wachten.

'Dat verbeeld je je maar,' dacht Yvonne. 'Je wilt gewoon dat hij op je staat te wachten.'

'Was je koek lekker?' vroeg hij belangstellend.

Yvonne glimlachte. 'Ja, hij was fantastisch. Moest je er zelf geen één?'

Van Vliet schudde zijn hoofd. 'Nee, ik moest na de vakantie op dieet van Femke. Ik had blijkbaar een buikje gekregen.'

Yvonne voelde een steek bij de naam Femke. Dat was natuurlijk zijn vrouw. Ze had hem, dacht ze, weleens eerder haar naam horen noemen, maar toen had ze er weinig aandacht aan besteed.

'Welnee,' riep ze uit. 'Je ziet er toch goed uit?' Meteen bedacht ze dat ze wel erg enthousiast klonk. Oh God. Kon ze nóg duidelijker over hem heen kwijlen?

Van Vliet keek haar geamuseerd aan. 'Nou, bedankt!' zei hij. 'Eigenlijk is het verschrikkelijk, maar ik draag kleding die heel slank afkleedt en het werkt blijkbaar geweldig.'

Ze liepen samen de gang op en de trap af. Van Vliet kletste wat over zijn vakantie in Italië, hoe dik je wordt van wijn en pastagerechten, en hoe pistache-ijs zijn favoriete

smaak ijs was. Yvonne verbaasde zich over de waterval van verhalen die hij over haar uitstortte. Hij zat blijkbaar wel op zijn praatstoel.

‘Ben jij nog ergens geweest?’ vroeg hij toen.

Yvonne knikte. ‘In Frankrijk, weinig verrassend,’ zei ze. ‘Maar volgend jaar wil ik met Lizzy een soort trektocht door Frankrijk maken, met de auto. Lizzy is al bezig voor haar rijbewijs en dan kunnen we een hele route uitstippelen. Lijkt me echt supergaaf.’

‘Ben je al aan het sparen? Die hotels in Frankrijk zijn niet bepaald goedkoop.’

‘Jawel,’ zei Yvonne, ‘maar we proberen het zo goedkoop mogelijk te houden door te gaan kamperen. Ik mag de heilige tent van mijn vader lenen.’

Van Vliet grinnikte. ‘De heilige tent? Is dat die tent waar de Israëlieten de tabernakel bewaarden tijdens hun woestijntocht?’

Yvonne barstte in lachen uit. ‘Nee, we hebben geen tabernakel,’ antwoordde ze. ‘Maar we hebben wel een zaklamp die we God noemen, want die geeft ons altijd licht.’ Haar mentor keek haar aan alsof ze terstond gek was geworden.

‘Lang verhaal,’ zei ze. ‘Leg ik nog wel een keer uit.’

‘Doe dat,’ mompelde hij.

Ze waren terug in de aula en pakten de kwasten er weer bij. Tessa, Vera en Michiel hadden nog wat cola gekocht en waren alweer aan het werk gegaan. Ze zouden werken tot een uur of vijf, dan zou de school ook dichtgaan.

Tijdens het schilderen ging Michiel moppen tappen en Tessa en Van Vliet deden vrolijk mee. Vera kon natuurlijk weer geen één mop goed vertellen en hield al snel haar mond dicht.

‘Meneer van Vliet,’ zei ze op een gegeven moment, ‘kun je me helpen met deze verfbus open krijgen?’

‘Zeg maar Martijn, hoor,’ zei Van Vliet. ‘Dat geldt voor jullie ook trouwens,’ zei hij tegen de rest van het groepje. ‘We werken nu tot de kerstvakantie samen aan dit project, dan hoeft alles niet zo formeel.’

Yvonne zag hoe Vera helemaal oplichtte. Oh bah, ze wilde niet zoals dat wicht worden, ze wilde niet! Zou zij ook zo kijken naar Van Vliet? Ze hoopte van ganser harte van niet.

Om vijf uur was iedereen het wel beu. De verfbussen werden in een kast achter het podium opgeruimd.

‘Hoe zit het eigenlijk met het kerstgala?’ vroeg Yvonne aan Tessa, toen ze naar de garderobe liepen. Tessa zat in de feestcommissie en wist natuurlijk alle nieuwtjes eerder dan anderen.

‘Ik mag er eigenlijk nog niet zo veel over vertellen,’ bekende Tessa. ‘Maar het wordt in ieder geval in de aula van school gehouden en het thema wordt “The Nineties” met allemaal muziek van vroeger. We hebben dit jaar geen geld voor een externe locatie.’

‘Leuk,’ vond Yvonne. ‘Een schoolfeest moet eigenlijk gewoon in school plaatsvinden.’

Van Vliet passeerde hen op weg naar buiten. ‘Dag, meiden,’ riep hij en keek om, stak zijn hand op.

‘Dag, meneer.... Dag Martijn,’ riep Yvonne, zichzelf corrigerend.

Een glimlachje gleed over zijn mond. ‘Dag mevrouw Yvonne,’ riep hij terug. ‘Dag Tessa.’

Hij stapte zijn auto in en startte de motor met een razend geluid.

‘Wat heeft *bij* nou voor geile bak?’ riep Michiel uit, die achter hen aan liep. ‘Moet je kijken!’

‘Zeker een rijke vrouw,’ meende Tessa. ‘Van lerareninkomen kun je toch niet zo’n sleet aanschaffen!’

Weer voelde Yvonne een steek van jaloezie bij het horen over Martijns vrouw. Wat zou zij voor iemand zijn? Ze leek Yvonne nogal bezig. Wie verordonneerde haar eigen vent nou om op dieet te gaan? Aan de andere kant, wat was Martijn dan ook voor slome duikelaar om dat gewoon nog te doen ook? Of had hij misschien gewoon een grap gemaakt... ‘Stop thinking about him, for heaven’s sake,’ dacht ze. Hij was gewoon haar mentor, meer niet.

2

Op zaterdag ging ze met Lizzy winkelen. Ze had een nieuwe winterjas nodig; ineens was oktober een gemeen koude maand geworden en haar oude winterjas was helemaal op. Lizzy trok haar mee de V&D in. ‘Ik heb hier hele leuke handschoenen gezien,’ zei ze. ‘Bruin met zo’n geborduurd sneeuwkristal erop. Die móét ik hebben!’

Yvonne liep met haar mee en stond net bij een rek met sjaals, toen ze in de verte een bekend gezicht aan zag komen. Ze voelde haar wangen kleuren. Dat bestond toch niet! Het was Martijn van Vliet... met zijn vrouw, zag ze toen. Ze dook weg achter het sjalenrek en deed net alsof ze een sjaal bestudeerde die helemaal onderaan het rek hing. Slinks keek ze het hoekje om en zag dat Femke de roltrap omhoog nam. Martijn bleef op de begane grond. Wat zag ze er knorrig uit. Helemaal niet alsof ze het naar haar zin had. Ze pakte de zwarte sjaal met bolletjes die toevallig onderaan had gehangen, ging rechtom staan en probeerde hoe hij stond. Het was nog een leuke sjaal ook. Ze bekeek zichzelf in de spiegel en durfde niet meer op of om te kijken om te zien of Martijn in de buurt was.

‘Hé, meneer Van Vliet,’ hoorde ze ineens Lizzy toeteren. Die stond nog steeds bij de handschoenentafel en had Martijn in het oog gekregen.

‘Dag Lizzy,’ groette hij. ‘Nieuwe handschoenen nodig?’

Yvonne kwam achter het rek vandaan. Ze kon zich toch moeilijk verstoppen?

‘Dag Martijn,’ zei ze.

‘Hé, Yvonne,’ zei hij vrolijk. ‘En jij hebt een nieuwe sjaal nodig, zie ik?’ Hij trok plagerig aan de bolletjes.

‘Wil je alsjeblieft niet mijn sjaal slopen zelfs nog voordat ik hem gekocht heb?’ vroeg Yvonne op quasi-beledigde toon. Ze deed een stap achteruit. Lizzy grinnikte.

‘Nee, daar is ‘ie veel te mooi voor,’ zei Martijn met een oprechte klank in zijn stem. ‘Koop hem maar, dan kan ik hem de rest van het jaar nog wel slopen.’

Yvonne lachte. ‘Dat zal ik doen,’ zei ze. Ze deed de sjaal af en vouwde hem op. ‘Ben jij ook naar iets speciaals op zoek?’ vroeg ze toen.

‘Ik ben op weg naar de boekenafdeling,’ vertelde hij en hij wees naar een plek achter hen. ‘Ik wilde die nieuwe uitgave van ‘In Nederland’ kopen, maar ik weet niet of ze die al hebben.’

‘Leuk boek,’ zei Yvonne. ‘Ik heb het ook gelezen. Voor mijn lijst natuurlijk.’

‘Tja, wanneer is de laatste keer geweest dat we iets voor de lol lazen?’ verzuchtte Lizzy. ‘Ik beloof je, na het VWO raak ik voorlopig geen boek meer aan.’

Martijn grinnikte. ‘Nou, ik ga het in ieder geval wel kopen voor de lol,’ zei hij. Hij keek Yvonne nog even aan. Het leek of hij nog iets ging zeggen, maar toen groette hij hen beiden en liep door naar de boekenafdeling.

‘Laten we naar de cafetaria gaan,’ stelde Lizzy voor. ‘Er is appeltaart in de aanbieding.’

‘Aanbieding,’ blies Yvonne. ‘Je bedoelt voor drie euro? Zo’n aanbieding sla ik ten allen tijde af.’

Lizzy haakte haar arm in die van Yvonne en ze stapten de roltrap op.

‘Noemde je hem nou Martijn?’ vroeg Lizzy toen ineens.

Yvonne keek opzij. ‘Ja, daar had hij om gevraagd toen we vrijdag met die decors bezig waren,’ legde ze uit en ze werd onder Lizzy’s vorsende blik een beetje rood. ‘Hij had geen zin in zo’n officiële werksfeer.’

Lizzy grijnsde. ‘Je wordt rood,’ stelde ze vast. Ze hield even haar adem in. ‘Je vindt hem *echt* leuk, hè? Oh my dear God!’

Yvonne slikte. ‘Sstt,’ fluisterde ze. ‘Niet de hele Bijenkorf hoeft het te horen.’

Lizzy begon te giechelen. ‘Ik *wist* wel dat er iets aan de hand was,’ stelde ze niet ontevreden vast. ‘Jij stiekemer!’

‘Niks stiekem,’ wierp Yvonne tegen. ‘Ik had het eigenlijk zelf ook gistermiddag pas door.’

Ze liepen naar La Place, zochten een asociaal groot stuk taart uit en namen er koffie bij.

Toen ze eenmaal zaten, vroeg Lizzy toch weer door: ‘En wat zorgde ervoor dat je je realiseerde dat Van Vliet je hart sneller deed slaan?’ Ze slurpte van haar koffie.

Yvonne zuchtte. ‘Ik zag hem gisteren zonder T-shirt aan,’ zei ze. ‘Ik liep per ongeluk het lokaal binnen toen hij zich omkleedde.’

‘Zag hij jou ook?’ riep Lizzy uit.

‘Nee. Ik keek hem op zijn rug.’

‘Wet je het zeker?’ vroeg Lizzy weifelend. ‘De ramen van het tekenlokaal spiegelen nogal, moet je weten. Je kunt iedereen zien die in de deuropening staat zonder echt naar de deur te kijken.’

Yvonne keek haar vriendin als door de bliksem getroffen aan. ‘Oh fuck,’ fluisterde ze. God. Nee, dat kon toch niet waar zijn? Had Martijn haar kwijlend in de deuropening zien staan en niets gezegd? Nee, nee, nee, grote nee. Ze wilde ineens heel graag van de aardbodem verdwijnen.

Haar blik dwaalde door de cafetaria. Haar aandacht werd getrokken door een rode jas die ze al eerder had gezien. Ook dat nog! Daar zat Femke, Martijns zure vrouw. Gelukkig zat ze aan de andere kant van de ruimte, anders had zij óók nog kunnen meegenieten van Yvonne's foute verliefdheid.

‘Wat moet ik nu doen?’ kreunde ze zachtjes.

‘Niets,’ vond Lizzy. ‘Hij is getrouwd, dertig jaar oud en je mentor. Need I say more?’

Yvonne zweeg. Lizzy had natuurlijk gelijk. Ze moest Martijn gewoon uit haar hoofd zetten... maar hoe moest ze dat doen als ze hem elke dag zag?

Op maandag begon de dag altijd met gym. Yvonne had een hekel aan gym (ze voelde zich na één rondje rennen al een soort stofzuiger) en probeerde zo veel mogelijk de gymles te ontduiken door altijd de tandarts op maandag te boeken, of door ‘te laat’ te komen. Haar gymleraar had echter naar huis gebeld om te klagen over haar vele afwezigheid en sindsdien kwam ze elke keer braaf opdagen.

‘We gaan vandaag buiten gymmen,’ kondigde meneer Batelaan met een vrolijk gezicht aan, dat Yvonne niet zo goed kon verklaren. Het was bewolkt en koud buiten; wat vond Batelaan daar nu leuk aan?

Ze gingen eerst een aantal rondjes rennen op het veld om warm te worden, en voor eens in haar leven was Yvonne echt blij met rondjes rennen. Ze liep achter Tessa, die ook niet zo snel was, en negeerde Batelaans maniakale geschreeuw dat ze harder moest lopen.

Ze holde net langs het hek dat grensde aan de parkeerplaats, toen ze Martijn zag lopen. Hij liep naar zijn auto, maar bleef even staan toen hij haar opmerkte. Hij zwaaide en stak grijnzend zijn duim omhoog. Yvonne grimaste en zwaaide zwakjes terug. Shit, ze voelde weer vlinders. Ze had nog wel het hele weekend zo haar best gedaan om niet meer aan hem te denken.

De rest van de gymles was een levende nachtmerrie. Ze gingen eerst voetballen en daarna moesten ze allemaal akelige strekoefeningen die Yvonne het idee gaven dat ze tachtig jaar oud was.

Na het douchen had ze nog een uurtje wiskunde en daarna pauze. Dan kon ze Lizzy weer zien en vragen hoe het met van Maanen en de extra sommen was afgelopen.

Lizzy zat al in de aula toen Yvonne naar beneden kwam. ‘Hoi,’ zei ze en ze schoof de helft van een Twix over tafel naar toe. ‘Moet je?’

‘Altijd,’ zei Yvonne. Ze pakte de chocola van tafel. ‘Hoe was het met Van Maanen?’

‘Goed,’ zei Lizzy. ‘Hij was tevreden met het werk. Ik heb nog een gezellige preek van hem gehad en dat was het weer.’

‘Ik heb straks kunstgeschiedenis,’ zei Yvonne. ‘Raad eens wie ik net op het parkeerterrein zag lopen toen ik buitengym had?’

Lizzy grijnsde. ‘En, zei hij nog gedag?’

Yvonne knikte. ‘Hij zwaaide naar me.’ Ze zuchtte weer. ‘Ik kan hem niet echt ontlopen, hè?’ stelde ze vast. ‘Zo gaat die crush natuurlijk nooit over.’

De pauze was weer veel te snel voorbij. Met haar tas over één schouder liep Yvonne naar boven, naar het tekenlokaal. Voor ze naar binnen stapte, checkte ze eerst even of die ramen tegenover de deur inderdaad zo spiegelden. Verdorie, Lizzy had wel gelijk. Met een rood hoofd ging ze links voor zitten, naast Tessa. Martijn was er nog niet, en even hoopte ze dat hij niet zou komen. Dan zou ze tenminste een rustige dag hebben.

‘Wat idioot,’ schold ze op zichzelf. ‘Ik heb hem toch net nog gezien? Natuurlijk is hij er wel.’

Op dat moment kwam er een hele sloot leerlingen binnen en Martijn kwam achter hen aan naar binnen. Hij deed gelijk de deur dicht, want de bel was al gegaan.

‘Jullie zijn te laat,’ riep hij naar het groepje voor hem, ‘maar goed, ik ook, dus deze keer hebben jullie geluk.’

Toen iedereen zat, begon Martijn de les. Het ging over de renaissance en Yvonne luisterde aandachtig. Dit was één van haar favoriete onderwerpen.

Martijn had een powerpoint gemaakt voor op de beamer van gebouwen en schilderijen en hij gebruikte zijn aanwijsstok om interessante details aan te wijzen op het scherm. Hij was een beetje melig vandaag, merkte Yvonne op; hij begon de stok van zijn ene naar zijn andere hand over te gooien en leek nu net een majorette.

‘Dat waren de aantekeningen voor vandaag,’ sloot hij zijn uitleg af. ‘Jullie mogen nu paragraaf 1 en 2 maken in het werkboek.’ Hij zette de radio aan en ‘Cassez La Voix’ galmde door het lokaal.

‘Speciaal voor jou,’ zei hij met een knipoog tegen Yvonne, die meteen haar maag een sprongetje voelde maken. Martijn wist dat ze van Patrick Bruel hield en pestte haar er al vanaf het begin van het jaar mee. Het was ook niet bepaald normaal te noemen dat ze als zeventienjarige zo dol was op een zanger uit de tijd van haar ouders, maar ook dáár was ze mee opgegroeid. Ze had als jonge tiener zelfs nogal een crush gehad op de jonge versie van Patrick Bruel.

‘Had je dat met SkyRadio afgesproken?’ vroeg ze lachend.

Martijn knikte, pootte zijn aanwijsstok naast hem op de grond en begon er een soort Charlie Chaplin-dansje omheen te doen. Tessa en Yvonne keken hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Meneer Van Vliet, bent u wel helemaal lekker vandaag?’ riep Tessa.

‘Martijn,’ corrigeerde hij Tessa. ‘Laat dat officiële maar achterwege.’

‘Oké, Martijn,’ zei Yvonne. ‘Blijft nog steeds de vraag: ben je wel helemaal lekker?’

Martijn grijnsde. ‘Ik weet het niet,’ zei hij en hij keek haar aan. ‘Vind jij mij wel helemaal lekker?’

Yvonne voelde een enorme blos opkomen. En of ze hem “lekker” vond. Ze deed net alsof ze plotseling heel nodig iets moest zoeken in haar tas en kwam uiteindelijk met een doos kleurpotloden, die ze helemaal niet nodig had, weer tevoorschijn.

Tessa was intussen aan het werk gegaan en Yvonne sloeg ook haar werkboek open. Ze keek op en zag dat Martijn naar haar keek.

‘Waar is nou die leuke sjaal?’ vroeg hij, doelend op de ontmoeting in de Bijenkorf.

Yvonne keek vertwijfeld. ‘Wil je zeggen dat ik de hele tijd met een sjaal om in de klas moet gaan zitten?’ antwoordde ze. ‘Ik heb toch geen keelpijn!’

‘Of een zuigzoen,’ merkte Tessa naast haar grinnikend op.

Yvonne stompte haar. ‘*Tais-toi.*’

Ze richtte zich weer op Martijn en zei: ‘Geen zorgen. Ik heb de sjaal in kwestie aangeschaft.’

‘Mag ik hem morgen zien?’ zei hij streng.

‘Vertrouw je me soms niet?’ vroeg Yvonne met een zielig gezicht.

‘Dat kan ik ook aan jou vragen,’ antwoordde Martijn. ‘Misschien ben je bang dat ik die rare bolletjes eraf ga trekken als ik je sjaal zie.’

Yvonne wilde weer iets antwoorden, maar iemand achter haar stak zijn hand op en Martijn liep naar die persoon toe om te helpen.

Yvonne boog zich weer over haar boek. Ze probeerde zich te concentreren op de oefeningen, maar dat lukte niet zo best.

Yvonne had die middag te veel huiswerk om met Lizzy af te spreken. Morgen stond er een wiskundetoets op het programma, alsmede een economie-SO. Ze hoopte maar dat Mos niet meer boos op haar zou zijn.

De volgende dag na economie, dat Lizzy volgens eigen zeggen helemaal verknald had, toog Yvonne naar boven om twee uur praktijk tekenen te volgen. Ze had al de hele dag gekeken of ze Martijn zag lopen, maar tot nu toe had ze hem niet gezien. Ze had de bolletjessjaal om en hoopte dat hij het op zou merken.

Toen ze het lokaal binnenkwam, hadden de meeste mensen hun spullen al gepakt. Yvonne liep naar de la van 6V2 en pakte haar aquarel, waar ze steeds meer een hekel aan begon te krijgen. Ze hield meer van plakkaatverf, maar ja, de opdracht was om met transparante kleuren te werken. Ze kreeg een idee. In het hok had ze nog ergens een spuitbus zien staan met blauwe verf, die ook transparant was.

Ze liep naar het materialenhokje en pakte de bewuste spuitbus. Ze draaide zich om en botste pardoes tegen Martijn op, die ook net het hok binnen kwam lopen.

‘Sorry,’ zei ze buiten adem. Ze stond ook zo dichtbij zo ineens! Martijn had het Old Spice luchtje weer op, maar wat haar direct opviel was de lange, leren jas die

hij vandaag droeg. 'Wat een geweldig ding,' kreunde ze vanbinnen. 'Hij is gewoon onweerstaanbaar.' Ze keek hem aan en hij had een schittering in zijn ogen die ze niet zo goed kon duiden.

'Pardon, mevrouw Brandsma,' zei hij zwierig. Zijn hand greep het ene uiteinde van haar sjaal. 'Ik zag je niet aankomen.' Hij trok aan haar sjaal. 'Heb je hem toch maar omgedaan?'

Yvonne knikte. 'Ja, het schijnt helemaal in te zijn om gewoon in buitenkleding in de klas rond te lopen de hele dag,' zei ze. 'Sommige mensen houden bijvoorbeeld ook hun jas aan.'

Martijn lachte. Hij keek naar de spuitbus in haar hand. 'Wat ga je daarmee doen?'

'Gebruiken,' zei Yvonne lachend. 'Dat mag toch wel? Het is ook een transparante kleur.'

Martijn inspecteerde het opschrift op de spuitbus en deed daarmee nog een stapje dichterbij haar. 'Nou, vooruit maar,' gaf hij toe. 'Omdat ik weet dat je zo'n hekel hebt aan aquarel.'

Yvonne knikte, deed een stapje achteruit en wilde langs hem heen lopen. Martijn deed ook een stap opzij, maar ging daarmee wéér voor haar staan. Yvonne lachte, voor haar gevoel heel zenuwachtig, en zei: 'Oké, dit is wat we doen. Jij blijft staan en ik probeer om je heen te lopen. Goed?'

Martijn grijnsde en bleef staan tot Yvonne voorbij was. Die stapte snel het hok uit en blies uit. Ze had blijkbaar een hele tijd haar adem ingehouden, dat merkte ze nu pas.

Ze maakte snel haar tekening af. Die spuitbus was echt een gouden ingeving! Het zag er ineens een stuk leuker uit. Ze pakte een föhn en droogde haar tekening. Michiel, die tegenover haar zat, was al aan een nieuwe opdracht begonnen. Yvonne zag dat hij gouache gebruikte. Mooi, dat betekende meer plezier met de volgende opdracht.

Ze pakte haar tekening van de tafel af en pakte gelijk in de andere hand de spuitbus. Ze liep naar Martijn, die aan zijn bureau zat en nakijkwerk zat te doen.

'Martijn,' zei ze. 'Waar moet deze?'

Hij keek afwezig op. 'In de la van 6V,' antwoordde hij met een glimlach.

Yvonne fronste, haalde haar schouders op en liep naar de kast. Ze deed de la open en legde haar tekening erin. De spuitbus legde ze in de linkerhoek, maar toen kreeg ze de la niet meer dicht.

'Hij gaat niet dicht,' riep ze naar Martijn. Die legde zijn pen neer en stond op. Hij liep naar haar toe en wierp een blik in de la.

Zijn hand greep de spuitbus en zette hem bovenop de kast. ‘Gek ben je, Brandsma,’ zei hij grinnikend. ‘Helemaal gestoord.’ Hij pakte de uiteinden van haar sjaal en begon haar zogenaamd te wurgen.

‘En daarom verdien ik het om door verstikking te sterven?’ riep Yvonne uit. ‘Volgens mij ben jij nog gekker.’

‘Nee, maar wel jarig,’ zei hij met een glimlach. ‘Dus vandaag, 28 oktober, is mijn dag. Dertig jaar oud inmiddels. Ik ga alleen maar leuke dingen doen.’

Yvonne bloosde. Blijkbaar vond hij *haar* leuk genoeg om iets mee te doen op zijn verjaardag.

‘Gefeliciteerd,’ zei ze snel. Ze stak haar hand uit. Hij keek haar aan, en even dacht ze dat hij voorover zou buigen zodat ze hem drie zoenen op zijn wang kon geven. Ze deed een stap naar voren en keek hem toen onzeker aan. Wat nou als ze zijn buiging naar voren verkeerd had gezien? Intussen had ze nog steeds zijn hand vast. Hij keek ernaar. ‘Ga je nog iets met mijn hand doen?’ vroeg hij toen met een grijns. ‘Hem schudden of zo?’

Yvonne voelde een gruwelijke blos opkomen. ‘Eh, ja,’ zei ze zacht, en ze schudde zijn hand. Ze durfde hem nu helemaal niet meer aan te kijken.

‘Ik vind het wel teleurstellend dat je ons niet trakteert,’ riep Michiel op dat moment. Hij had Martijn horen zeggen dat hij jarig was. ‘Zijn wij niet de liefste mentorklas aller tijden?’

Martijn lachte en wilde iets terugzeggen, maar op dat moment kwam Vera naar hen toe lopen. ‘Martijn,’ zei ze. ‘Mag ik even naar de WC?’

Martijn grinnikte. ‘Van mij wel hoor,’ antwoordde hij. ‘Vraag je dat thuis ook nog steeds?’

Vera keek hem nietbegrijpend aan en liep toen het lokaal uit.

‘Zou ze dat bewust missen, dat gevoel voor humor?’ vroeg Yvonne zich hardop af.

Martijn lachte weer en pakte nog even plagend haar sjaal waar hij haar zonet mee had lopen wurgen. ‘Voor ik je ter dood veroordeel, moet je eerst nog even de nieuwe opdracht lezen,’ vond hij. Hij pakte een stencil met nieuwe onderwerpen uit zijn bureaula en Yvonne ging zitten om de onderwerpen door te nemen. Michiel feliciteerde intussen zijn mentor met een hartelijke handdruk, en Yvonne verwenste zichzelf inwendig dat ze niet net zo *casual* als Michiel was geweest. Jemig, ze had toch weleens vaker mensen gefeliciteerd? Martijn maakte haar zo zenuwachtig dat ze terugviel naar het sociale niveau van een vierjarige.

Ze concentreerde zich weer op het stencil met opdrachten. Ze had de keuze uit het bewerken van een gedicht van Vasalis, het maken van een reclameposter voor één of andere tandpasta en het bewerken van een songtekst naar eigen keuze. Yvonne besloot voor de laatste optie te gaan en iets te doen met de tekst van 'Cassez La Voix'. Voorspelbaar, ze wist het, maar het boeide haar echt niet.

Ze pakte een paar vellen papier uit de kast om voorbereidende schetsen te gaan maken. Veel inspiratie had ze op het moment niet; ze had meer zin om een portret van Martijn te maken. Tersluiks keek ze naar hem, terwijl hij weer met zijn nakijkwerk bezig was. Haar blik ging naar zijn hand en ze merkte plotseling op dat hij zijn trouwring niet om had. Een paar weken geleden had hij hem zeker weten nog wel omgehad; toen was het haar namelijk opgevallen dat het geen zilveren ring was, zoals ze had gedacht, maar witgoud. Nu echter droeg hij niets. Ze kon zelfs de verkleuring op zijn vinger zien als ze heel goed keek. Wat zou dat nu weer kunnen betekenen...?

'Helemaal niks,' klonk een stem in haar hoofd. 'Hij laat hem misschien opnieuw polijsten bij de edelsmid ter gelegenheid van zijn verjaardag, omdat hij zo zielsveel van zijn zure vrouw houdt.' Yvonne wilde dat de stem zou zwijgen.

Ze steunde met haar hoofd in haar ene hand en keek door de spleetjes tussen haar vingers opnieuw stiekem naar Martijn. Plotseling beseftte ze dat hij ook naar haar keek. Hij kon natuurlijk niet weten dat ze zat te gluren; van een afstandje leek het net of ze gewoon met haar voorhoofd in haar hand steunde en zat te tekenen. Haar ene hand bewoog doelloos over het papier, lukraak wat strepen zettend, terwijl ze hem gespannen observeerde. Hij had een blik in zijn ogen die ze zowat vertederd kon noemen.

'This never happened before,' zong Paul McCartney op dat moment op de radio. Wat een toepasselijk nummer. 'So come to me, now we can be what we wanna be,' zong ze zachtjes mee. 'This is the way it should be for lovers...'

Ze ging rechtop zitten en pakte haar tas. Toen ze weer naar Martijn keek, was hij plotseling druk bezig met zijn proefwerken. Yvonne zuchtte. Blijkbaar zo hard dat hij opkeek en naar haar glimlachte. 'Wat is er, Yvonne?' vroeg hij. 'Heb je geen inspiratie?'

Yvonne schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt.'

'Deze klas blijkbaar ook niet,' zei Martijn. Hij schoof met een kritische blik de stapel proefwerken van zich af en stond op. 'Ik ga koffie halen,' kondigde hij aan. 'Let jij even op?'

‘Prima,’ antwoordde Yvonne. ‘Hij had gezien dat ik mijn nieuwe sjaal omhad. Oh ja, ik had ook nog een soort van ruzie met Vera. Die begint geloof ik door te krijgen dat ik Martijn ook leuk vind. Best raar eigenlijk, zo aanhankelijk doe ik toch niet.’

Lizzy beaamde dat. ‘Ik denk dat Vera gewoon ziet dat Van Vliet je veel aandacht geeft. Meer dan aan haar in elk geval. Dat kan ze niet hebben.’

Yvonne kleurde. ‘Hoe zou dat dan komen?’

‘Tja, ik zou als docent liever aan jou aandacht besteden dan aan zo’n halvegare als die Vera,’ bedacht Lizzy. ‘Maar ik denk dat Van Vliet en jij ook een beetje dezelfde humor hebben. Daarom snapte ik al niet dat je eerst zo’n hekel aan hem had.’

‘Waarschijnlijk omdat hij te veel op mij lijkt,’ peinsde Yvonne.

‘Over ‘lijken op’ gesproken...’ fluisterde Lizzy en ze stootte Yvonne aan. Langs hen liep een jongen die wel iets weg had van Martijn in zijn jonge jaren.

Yvonne staarde hem na. ‘Verrek,’ zei ze. ‘Als ik hém niet tegenkom, loop ik wel een lookalike tegen het lijf. God hates me.’

‘Misschien heeft God je deze jongere, vrijgezelle variant gestuurd om je te redden uit de klauwen van de duivel,’ zei Lizzy.

Yvonne zuchtte. ‘Helaas. Dat gaat niet werken. Er is maar één Martijn, en die...’

‘... is getrouwd,’ vulde Lizzy aan.

Yvonne herinnerde zich plotseling de afwezige ring. ‘Hij heeft anders sinds kort zijn trouwring niet meer om,’ meldde ze.

Lizzy keek haar belangstellend aan. ‘Oh ja?’

‘Het zegt natuurlijk niets. Misschien is de ring stuk en moet hij gemaakt worden. Of misschien is hij te dik geworden en past die ring niet meer.’

Lizzy giechelde. ‘Hou het in ieder geval in de gaten,’ vond ze. ‘Als hij ineens gescheiden blijkt te zijn, hoef je alleen nog maar te wachten tot je meerderjarig bent, hij je mentor niet meer is en je van school bent, en dan is hij *all yours*.’

Yvonne kreunde. ‘Grote bah.’ Ze stond op en klokte haar laatste restje cola weg. ‘Ik ga. Ik moet nog even mijn SO van morgen doornemen.’

‘Groetjes,’ zei Lizzy. ‘Ik zie je op school!’

Terwijl Yvonne naar huis fietste, neuriede ze het deuntje van ‘This never happened before’. Ze herinnerde zich weer Martijns starende blik, die zo duidelijk op haar gevestigd was. Wat was er toch gaande tussen hen? Wás er inderdaad iets gaande? Had Vera het beter door dan zij zelf?

3

Die donderdag hadden ze eerst een uurtje theorie, waarin het SO zou plaatsvinden, en daarna nog praktisch.

Barok en rococo hadden nooit Yvonne's grootste belangstelling gehad en dat wreekte zich nu in dit SO. Ze wist van zeker drie vragen geen enkel zinnig antwoord op te schrijven en was erg van streek toen ze haar blaadje inleverde. Martijn zou vast teleurgesteld in haar zijn... Nee, zo moest ze niet denken. Hij was een leraar en stond echt wel boven dat soort persoonlijke verwachtingen.

Ze hadden nog tien minuten over. Martijn zat op zijn bureau en rolde een sigaret voor straks. 'Wat zullen we nou eens gaan doen?' zat hij hardop te denken. 'Er moet toch iets nuttigs te doen zijn in dit staartdeel van de les!'

Michiel stak zijn hand op. 'Martijn, wat zou je ervan zeggen om de rommel op die kasten eens op ruimen? Sommige dingen liggen daar al sinds de tijd van Napoleon. Ik vond er laatst een tekendoos die nog van mijn vader was geweest toen die hier op school zat.'

Martijn moest lachen en zijn blik gleed naar de kasten, waar inderdaad hopen puin zich opstapelden op de bovenkant.

'Dan hebben wij daarvoor nodig: een ladder,' zei hij, sprong van zijn bureau af en liep naar de hoek van het lokaal, waar een ladder stond. Hij zette het ding tegen de kast die aan de linkerkant stond en beklom de sporten. Hij ging een beetje gebogen op de

kast staan; het plafond was net te laag om rechtop te staan. ‘Michiel, pak jij eens een paar vuilnisbakken,’ riep hij van boven. Michiel stond gediensig op en zette een lege prullenbak onder de kast waar Martijn vervaarlijk stond te balanceren. Die begon oude troep naar beneden te gooien; stofvlokken vlogen in de rondte.

Martijn sprong naar de volgende kast, die even verderop stond. Yvonne hield even haar adem in; wat doodeng liep hij te doen! Waarom moesten mannen zich toch altijd zo uitsloven?

‘Yvonne,’ riep hij plotseling. ‘Kom eens naar boven! Ik heb hier iets interessants gevonden.’

Ze stond op en pakte de ladder om die tegen de andere kast te zetten. Als hij soms dacht dat ze ook van de ene naar de andere kast zou gaan springen, dan zat hij ernaast. Ze klom naar boven en ging een beetje wankelend staan. Hij zag dat ze zich niet zo prettig voelde op deze hoogte en greep haar ene onderarm om haar te ondersteunen. ‘Rustig maar,’ zei hij zacht. ‘Wacht tot je ziet wat ik heb gevonden.’ Hij toverde van onder zijn voeten een boek tevoorschijn: het was een Patrick Bruel-jaarboek uit 1991. Die dingen werden vroeger voor fans gemaakt.

Yvonne gaf een gillette. ‘Wat waanzinnig!’ riep ze. ‘Heeft dat al die tijd hier gelegen?’ Ze wilde wel een gat in de lucht springen, maar voelde zich nog steeds slap in haar knieën door hoogtevrees. ‘Bedankt,’ riep ze en omhelsde hem spontaan. Ze dacht ineens te voelen dat hij achteruit wankelde en klampte zich paniekerig aan hem vast.

‘Rustig nou toch,’ mompelde hij vlak bij haar gezicht. ‘Ik hou je wel vast.’

Yvonne slikte. Ze voelde zijn adem tegen haar wang. Haar hart bonkte zo luid dat ze dacht dat de hele klas het wel moest horen. De hele klas... Ineens realiseerde ze zich dat ze ten overstaan van alle leerlingen uit haar groep hier in een soort omarming stond met haar mentor op een kast.

‘Ik... ik vind het niet zo leuk op deze kast, geloof ik,’ zei ze bibberig. ‘Ik wil graag weer naar beneden, als dat kan.’

‘Dat kan,’ zei hij droog. Hij leidde haar naar de ladder, maar liet haar onderarm niet los voordat ze met beide benen stevig op de ladder stond. Yvonne klom zenuwachtig naar beneden. Michiel en Tessa kwamen gelijk naar haar toe. ‘Wat heb je?’ wilden ze weten. Toen ze het jaarboek zagen, feliciteerden ze Yvonne met haar nieuwe aanwinst. Ze hadden natuurlijk geen idee hoe gaaf dat ding was, maar dat hadden ze waarschijnlijk aan haar reactie wel kunnen merken.

Een beetje verward ging Yvonne weer zitten. Ze was eigenlijk zo verlamd geweest door hoogtevrees dat ze zich nu niet meer helemaal kon herinneren hoe Martijn haar had vastgehouden of wat hij had gezegd. 'Ik hou je wel vast.' En hij had zo dichtbij gestaan... God, ze was blij dat Vera vandaag ziek was. Die had vast geen spaan van haar heel gelaten.

Woensdagochtend begon met chaos; omdat de mensen van het jaarboekteam iedereen op de foto wilden hebben van de eindexamenklassen, kwam er de eerste paar uren niet veel van lesgeven. Montgolfier legde zuchtend het geplande SO Frans terug in de kast, tot grote opluchting van Lizzy.

'Lang leve het jaarboek,' fluisterde ze in Yvonne's oor. Ze zat haar haren te kammen, want zij was bijna aan de beurt voor de foto. Yvonne was blij dat ze vanochtend had besloten iets leuks met haar kapsel te doen. De vorige twee keer dat de schoolfotograaf kwam was het niet aangekondigd en had ze er maar droevig uitgezien, vond ze.

Na het blokuur Frans had Yvonne een uurtje theorie tekenen; ze liep zachtjes fluitend naar het lokaal. Op de gangen liepen nog steeds allerlei mensen door elkaar heen en liepen er twee 6V-ers hard te schreeuwen dat een zekere Rens naar de aula moest voor zijn persoonlijke foto. Yvonne grinnikte; het was eigenlijk wel leuk op school op deze manier. Tja, en Martijn maakte het allemaal nóg leuker.

Toen ze het tekenlokaal instapte, was er tot haar verbazing nog niemand. Alleen Martijn was er, en hij zat op zijn bureau met een aantal zakdoeken zijn gezicht af te schrobben.

'Wat heb jij nou?' vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen, terwijl ze naar de vrolijk gele geschminkte zonnetjes op zijn wangen keek. Zijn wenkbrauwen waren ook een beetje ingekleurd met witte verf.

'Ze hebben me geschminkt,' zei Martijn klaaglijk. 'Voor het fotojaarboek.'

Yvonne lachte. 'Vonden ze je zo niet leuk genoeg?'

'Ja, onbegrijpelijk, hè?' stemde Martijn in. Hij keek haar aan met zijn bruine ogen en ze voelde een kriebel in haar maag.

'Krijg je het er niet af?' vroeg ze toen, want de stilte die er hing duurde ineens wel een beetje lang.